

שְׁכַל אוֹתָם שְׁנַפְרָדִים מְרוּחַ
הַטְּמֵאָה מִתְּפֹשְׁטִים בְּעוֹלָם.

וְרוּחַ הַטְּמֵאָה הַזֶּה הוּא הַנְּחַשׁ
הַרַע, וַיֵּשׁ מִי שְׂרוּכְבֵי עָלָיו, וְהֵם
זָכְר וַיִּנְקְבָה, וַיִּנְקְרְאוּ אֵלֶּה, שֶׁהֵם
מִזְדַּמְנִים בְּעוֹלָם בְּכָל אוֹתָם
הַצְּדָדִים שֶׁלָּהֶם, וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ
נִקְרָאת זֹאת, שֶׁהִיא סוּד הַבְּרִית,
הַרְשֵׁם הַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּמְצָא תָמִיד עִם
הָאָדָם. וְכֵן (ישעיה כח) זֶה ה',
(שמות טו) זֶה אֱלֹהֵי אֲבָל אֱלֹהֵי נִקְרְאוּ אֵלֶּה,
וְעַל זֶה כְּתוּב אֵלֶּה אֱלֹהֵיךָ יִשְׂרָאֵל.
וּמְשׁוּם כֶּף כְּתוּב (ישעיה מט) גַּם אֵלֶּה
תִּשְׁכַּחְנָה, וְאֲנֹכִי - סוּד שֶׁל זֹאת -
לֹא אֶשְׁכַּחְךָ. וְכְתוּב (איכה א) עַל
אֵלֶּה אֲנִי בּוֹכֶיָה. שְׁאוֹתוֹ חֲטָא גָרַם
לָהֶם לְבַפּוֹת כְּמָה בְּכִיּוֹת.

דְּבַר אַחַר עַל אֵלֶּה אֲנִי בּוֹכֶיָה,
מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁנִּתְּנָה רְשׁוּת
לְמַקּוּם הַזֶּה לְשִׁלֹּט עַל יִשְׂרָאֵל
וּלְהַחְרִיב אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ,
וּמְשׁוּם שֶׁנִּתְּנָה לָהֶם רְשׁוּת לְשִׁלֹּט,
כְּתוּב עַל אֵלֶּה אֲנִי בּוֹכֶיָה. סוּד
הַדְּבַר עַל אֵלֶּה - זֶהוּ צַד הַטְּמֵאָה
שֶׁנִּתְּנָה לָהֶם רְשׁוּת לְשִׁלֹּט. אֲנִי
בּוֹכֶיָה - זוֹ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁנִּקְרָאת
אֲנִי.

וְאֵם תֹּאמַר, הֲרֵי כְּתוּב (דברים כח)
אֵלֶּה דְבָרֵי הַבְּרִית - כֶּף הוּא וְדָאִי.
שְׁכַל אוֹתָם שְׁלֹא מִתְקִימִים אֲלֹא
מִתּוֹךְ אֵלֶּה, שֶׁשָּׁם כָּל הַקְּלָלוֹת,
כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ שֶׁהוּא אַרְוֵר, שֶׁכְּתוּב
(בראשית ג) אַרְוֵר אַתָּה מִכָּל הַבְּהֵמָה.
וּמְשׁוּם כֶּף הַקְּדִים וְאָמַר אֵלֶּה,
שְׁעוּמָד לְמִי שֶׁעֲבַר דְבָרֵי הַבְּרִית.
(ויקרא כז) אֵלֶּה הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר צִוָּה ה'
אֶת מֹשֶׁה, מִשּׁוּם שֶׁמִּצְוֹת הַתּוֹרָה
לְטַהֵר אֶת הָאָדָם, וְלֹא יִסְטָה
מִהַדְרֵךְ הַזֶּה, וַיִּשְׁמַר מִשֵּׁם וַיִּפְרָד
מֵהֶם.

וְאֵם תֹּאמַר, (בראשית ו) אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת
נֹחַ נֹחַ - כֶּף הוּא וְדָאִי. שֶׁהֲרֵי יָצָא
חָם, שֶׁהוּא אָבִי כְנַעַן, וְכְתוּב (שם
ט) אַרְוֵר כְּנַעַן, וְהוּא סוּד זֶה שֶׁל

מִסְּאָבָא, דְּכָל אֵינּוֹן דְּמִתְּפַרְשֵׁי מְרוּחַ מִסְּאָבָא
מִתְּפֹשְׁטֵי בְּעַלְמָא.

וְהָאִי רוּחַ מִסְּאָבָא, אִיהוּ חוּזָא בִישָׂא. וְאִית
מָאן דְּרָכִיב עָלֶיהָ, וְאֵינּוֹן דְּכַר וְנוֹקְבָא.
וְאִקְרוּן אֵלֶּה, דְּאֵינּוֹן מִזְדַּמְנִין בְּעַלְמָא, בְּכָל
אֵינּוֹן סְטָרִין דְּלַהוּזִין. וְרוּחַ קִדְשָׁא אִקְרִי זֹאת,
דְּאִיהִי רְזָא דְבְרִית, רְשִׁמָּא קִדְשָׁא דְאַשְׁתַּכַּח
תְּדִיר עַמִּיָּה דְּבַר נֶשׁ. וְכֵן (ישעיה כח) זֶה יְיָ,
(שמות טו) זֶה אֱלֹהֵי, אֲבָל אֱלֹהֵי אִקְרוּן אֵלֶּה, וְעַל דָּא
כְּתִיב, אֵלֶּה אֱלֹהֵיךָ יִשְׂרָאֵל. וּבְגִין כֶּף כְּתִיב,
(ישעיה מט) גַּם אֵלֶּה תִשְׁכַּחְנָה. וְאֲנֹכִי רְזָא דְזֹאת,
לֹא אֶשְׁכַּחְךָ. וְכְתִיב (איכה א) עַל אֵלֶּה אֲנִי בּוֹכֶיָה,
דְּהָהוּא חוּבָה גְרִים לְמַכְפֵּי לוֹן כְּמָה בְּכִיּוֹן.

דְּבַר אַחַר עַל אֵלֶּה אֲנִי בּוֹכֶיָה. מָאִי טַעְמָא.
בְּגִין דְּאִתִּייהִיב רְשׁוּ לְאַתְרָא דָּא לְשִׁלְטָאָה
עַל יִשְׂרָאֵל, וּלְחַרְבָּא בֵּי מִקְדָּשָׁא. וּבְגִין
דְּאִתִּייהִיב לוֹן רְשׁוּ לְשִׁלְטָאָה, כְּתִיב עַל אֵלֶּה
אֲנִי בּוֹכֶיָה, רְזָא דְמַלְּהָ עַל אֵלֶּה דָּא סְטָרָא
דְּמִסְּאָבָא דְּאִתִּייהִיב לוֹן רְשׁוּ לְשִׁלְטָאָה. אֲנִי
בּוֹכֶיָה דָּא רוּחַ קִדְשָׁא דְאַקְרִי אֲנִי.

וְאִי תִימָא, הָא כְּתִיב (דברים כח) אֵלֶּה דְבָרֵי הַבְּרִית.
הָכִי הוּא וְדָאִי, דְּכָל אֵינּוֹן לָא מִתְקִימִין,
אֲלֹא מְגוּ אֵלֶּה, דְּתַמְּן כָּל לוֹוֹטִין כְּמָה
דְּאוּקִימָנָא דְּאִיהוּ אַרְוֵר, דְּכְתִיב (בראשית ג) אַרְוֵר
אַתָּה מִכָּל הַבְּהֵמָה. וּבְגִין כֶּף, אִקְדִים וְאָמַר
אֵלֶּה, דְּקִימָא לְמָאן דְּעֲבַר דְבָרֵי הַבְּרִית. (ויקרא
כז) אֵלֶּה הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר צִוָּה יְיָ אֶת מֹשֶׁה, בְּגִין
דְּפִקוּדָא דְּאוּרִייתָא לְאַתְדַּכְּאָה בַּר נֶשׁ, וְלֹא
יִסְטִי לְאוּרְחָא דָּא, וַיִּסְתַּמַּר מִתְּמָן, וַיִּתְּפַרֵּשׁ
מִבְּנִיָּהוּ.

וְאִי תִימָא (בראשית ו) אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת נֹחַ נֹחַ. הָכִי
הוּא וְדָאִי, דְּהָא נִפְקַח חָם, דְּאִיהוּ אָבִי
כְנַעַן, (בראשית ט) וְכְתִיב אַרְוֵר כְּנַעַן, וְאִיהוּ רְזָא

אלה. ועל זה כל אלה התוודע פסלת
הזהב, ואהרן הקריב זהב, שהוא
הצד (האחר) שלו, שהוא כלול
בתקף האש, והכל אחד, וצד זה
זהב ואש.

ורוח הטמאה שתמיד נמצאת
במדבר, מצאה מקום באותו זמן
להתחזק בו. ומה שהיו ישראל
טהורים מאותה זממה ראשונה
שהטיל בעולם וגרם מות לכל -
כשעמדו על הר סיני גרם להם
כמו מקדם לטמא אותם ולהתגבר
עליהם, וגרם מות להם ולכל
העולם ולדורותיהם אחריהם.
זהו שכתוב (תהלים פב) אני אמרתי
אלהים אתם וגו'. אכן כאדם
תמותו וגו'. ומשום כך אהרן
חזר אחר כך להטהר בסוד
האמונה העליונה באותם שבועה
ימים קדושים, ואחר כך להטהר
בעגל.

ובא ראה, בכל רצה אהרן
להטהר, שאלו הוא לא היה, לא
היה יוצא עגל. מה הטעם? משום
שאהרן הוא ימין, והוא חזק
השמש, והזהב מהשמש. רוח
טמאה ירדה ונכללה שם, וישראל
נטמאו, והוא נטמא, עד שנטהרו.
מה הטעם נטמא? משום שיצא
עגל, שהוא מצד השמאל, שהוא
שור, ומימינו עגל. והוא שמאל
כמו שנאמר, שכתוב ופני שור
מהשמאל לארבעתן. ואהרן
שהוא ימין, נכלל בו שמאל ויצא
על ידו. ועל כן נתן לו עגל, כמו
שהוא גרם.

ומשום כך, כשרוח הטמאה הזו
מתגברת ושולטת במקדם על
העולם, שהרי בזמן שחטאו
ישראל, המשיכו עליהם אותו
יצר הרע במקדם. כשנטהרו
ישראל ורצו להטהר, הצטרכו

דא דאלה. ועל דא כל הני התוכא סוספיתא
דדהבא. ואהרן קריב דהבא, דאיהו סטרא
(אחר) דיליה, דכליל איהו בתוקפא דאשא,
וכלא חד, וסטרא דא דהבא ואשא.

ורוח מסאבא דאשתכח תדיר במדברא,
אשפח אתר בההוא זמנא לאתתקפא
ביה. ומה דהו? ישראל דכיינ, מההוא זמנא
קדמאה, דאטיל בעלמא, וגרים מותא לכלא,
פד קיימו על טורא דסיני, גרם לון
כמלקדמין, לסאבא לון, ולאשתתקפא עליהו,
וגרים לון מותא, ולכל עלמא, ולדריהון
בתריהון, הדא הוא דכתיב, (תהלים פב) אני
אמרתי אלהים אתם וגו'. אכן כאדם תמותו
וגו'. ובגין כך, אהרן אהדר לבתר לאתדפאה,
ברזא דמהימנותא עלאה, באינון שבועה יומין
קדישין, ולבתר לאתדפאה בעגלא.

ותא חזי, בכלא בעא אהרן לאתדפאה, דאלו
איהו לא הוה, לא נפק עגלא. מאי
טעמא. בגין דאהרן איהו ימינא. ואיהו
תוקפא דשמשא, ודהבא משמשא. רוח
מסאבא נחת, ואתכליל תמן, ואסתאבו
ישראל, ואסתאב איהו, עד דאתדכו.

מאי טעמא אסתאב. בגין דנפק עגל, דאיהו
מסטרא דשמאלא, דאיהו שור,
ומימיניה עגל. ואיהו שמאלא, כמה דאתמר,
דכתיב (דף רל"ז ע"א) (יחזקאל א) ופני שור מהשמאל
לארבעתן. ואהרן דאיהו ימינא, אתכליל ביה
שמאלא, ונפק על ידיה. ועל דא, אתייהיב
ליה עגל, כמה דאיהו גרים.

ובגין כך, פד האי רוחא מסאבא אתתקף,
ושליט כמלקדמין על עלמא, דהא
בזמנא דחאבו ישראל, אמשיכו עליהו ההוא
יצר הרע כמלקדמין. פד אתדכו ישראל, ובעו לאתדפאה, אצטריכו

יצר הרע כמלקדמין. פד אתדכו ישראל, ובעו לאתדפאה, אצטריכו